

עָזֵרִי מַעַם הַשֵּׁם עֹשֶׂה שְׁמִים וְאָרֶץ

דָּרָר חֲקָק לִיְשָׁרְאָל

מִנְקָד

הַפְּתִיחָה

פָּרִישָׁת בֵּין תִּצְאָה

מִהְתַּגָּא הַאֱלֹקי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָנָן יְהוָה

מִבְּאָר בְּלָשׁוֹן הַקָּדוֹשׁ
עִם פְּרוֹשָׁת קָל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוֹזָן הַלּוֹמֵד בָּו

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרִשּׁוֹת יוֹם בַּיּוֹמוֹ

בְּדִקּוֹת סְפִוּרוֹת בְּלִבְדֵּן תְּזֵפָה לְהִיּוֹת בָּנָן
עוֹלָם הַבָּא

יָצָא לְאוֹר עַל יָדֵי "מִפְּעָל הַזָּהָר הַעוֹלָמי"

חַדְשׁ תִּמְנוֹת תְּשׁוּעָה לְפָנָךְ

עִיהָק בֵּית שְׁמַשׁ חַוְבָּבָא

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עינים למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תנוג'

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו

מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בנינו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אֶב הַרְחָמִים וְהַסְלִיחָות. מְזֻדִים
אֱנֹהָנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּיה,
שְׁקָרְבָּתֵנוּ לְתוֹרַתךְ וּלְעַבְדָתךְ עֲבוֹדַת הַקָּדָשׁ, וַיְנַתֵּת לנוּ חָלֵק בְּסֹדוֹת
תוֹרַתךְ הַקָּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חִינּוּ, אֲשֶׁר עֲשֵׂית עָמָנוּ חֶסֶד גָּדוֹל
כֹּזה. עַל־כֵן אֱנֹהָנוּ מִפְּלִילִים תְּחִנּוּגִין לְפָנֶיךָ, שְׁתִמְחֹלֶל, וְתִסְלֶל, לְכָל
חַטָּאתֵינוּ וְעַזְוֹנוֹתֵינוּ, וְאֶל יְהִי עַזְוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ.

וּבְכָן יְהִי רְצׁוֹן מִלְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתִבְגֹּנוּ לְבַבֵּינוּ
לִירָאָתָה וְאַהֲבָתָה, וַתִּקְשִׁיב אַזְנֵיכָה לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהָה, וַתִּפְתַּח
לְבַבֵּינוּ הַעֲרֵל בְּסֹדוֹת תּוֹרַתךְ, וַיְהִי לְמַזְדָנוּ זֶה נְחַת רֹוח לְפָנֵי כִּסֵּא
כְּבָדָך בְּרִיח נִיחוֹחָה. וַתִּאַצְיל עַלְינּוּ אֹור מִקּוֹר נְשָׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינְתֵינוּ,
וְשִׁיתְנוּצָצָה נִיצְצָות עַבְדִיקָה הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִית דִבְרִיך אֱלֹהָה
בְּעוֹלָם. וַיְצִוָּתֶם, וַיְצִוָּת אֲבוֹתֶם, וַיְצִוָּת תּוֹרַתֶּם, וַתִּמְימֹרְתֶם, וַיִּקְדְּשָׁתֶם,
יַעֲמֹד לנוּ לְכָל נְפָשָׁל בְּדִבְרִים אַלְוִי. וַיְזִכּוּתֶם תְּאֵיר עַיִינֵינוּ בָּמָה שָׁאנוּ
לוּמָדים. כַּמְאָמָר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עַיִינִי וְאַבִיטָה נְפָלָאות
מִתּוֹרַתָךְ". יְהִי לְרָצֹן אָמָרי פִי וְהַגִּזּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צְוָרִי וְגֹאָלִי. פִי יְיָ
יְגַנֵּחַ כִּמְהַמְּה מִפְיוֹ דִעַת וַתְּבָנָה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּן עָלֵינוּ טֹב וִמְטִיב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצָוָגָה. בְּנָה בַּיִתְךָ כְּבַתְחָלָה וְכֹזֶגֶן מַקְדְּשָׁךָ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוּנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִים לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזָמָרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלִאֱהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלַחֲלָק הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֶלְפִּים וּרְבָ� רְבָבות. וְכֵל המזבָּה אֶת
הַרְבִּים זֹבֵה לְבָנִים צְדִיקִים וְלַכְלָל הַהְבָּתוֹת הַרְשָׁבָ"י זִיעָ"א
הַצְדִיק אִינוּ נוֹתֵן שָׁנה לְעַיְנֵיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִית הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשְׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אִילוּ הֵיו יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחֲזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הֵyo
רְזָדָפִים אַחֲרֵyo תְּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָסָף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשת
תרוממה קכח – קכט).

מֵצָוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֻט הַפּוֹה
שְׁפָמְקִימִין אֹתָהּ, הַפּוֹה מֵצָוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מֵצָוָה זוֹ לְקִימָה בְּאֱהָבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְיוֹן (זהר הקדוש פרשת תרוממה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כֵּל מֵצָוָה שָׁאַינְלָה הַוֹּרֶשׁ וְאַיִן מַי שְׁיִבְקַשׁ אֹתָהּ תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מֵצָוָה, וּמֵצָוָה שָׁאַינְלָה רְזָדָפִים רְדָף אַחֲרֵיהֶה לְעַשְׂוָתָה, שְׁהַמֵּצָוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמְרָת פָּמוֹה גְּרוּעהַ אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְיוֹן (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בדור פרשת ויקרא דף טו ע"ב – טז ע"א
התשובה מומתקת את הדינים

שְׁנִינָה, בְּאַרְבָּעַ תִּקְוֹפּוֹת
הַשְׁנָה הַקּוֹל נְפָסָק,
וּמְתֻעָרְרִים הַדִּינִים,
וְהַתְשׁוּבָה תְּלִיהָ עַד
שְׁמַתְמָקָן. וְכַשְׁה-הַדִּינִים
מְתֻעָרְרִים, יוֹצָא קּוֹל,
וְאַרְבָּעַ זְיוּות (פֶּצְعִים) הַעוֹלָם
עוֹלִים וּוֹרְדִים. הַכְּרוֹזָ קּוֹרָא,
וְאֵין מֵשִׁישָׁגִיחַ וּמַתְעֹרֶר.
וְהַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא מִזְמָן, אֲםָר
יִשּׁוּבָ - יִשְׁוּבָ, וְאָמָר לֹא - (הַכְּלִיל
ס"א הַקּוֹל) נְפָסָק, וְהַדִּינִים
נְעִשִּׁים, וְאֵז נִקְרָא וּמַתְעִזָּב,
וּמַתְעִזָּב בְּבִתִּים הַחִיצׁוֹנִים.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, שְׁנִינָה,
מִיּוֹם שְׁנָחָרֶב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
אֵין יוֹם שְׁלָא נִמְצָא בּוֹ כְּעֵסָר
רַע, מָה הַטָּעַם? מִשּׁוּם
שְׁשִׁנִּינָה, אָמָר רַבִּי יְהוֹדָה
אָמָר רַבִּי יִסָּא, גַּשְׁבַּע
הַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁלָא יִכְנֶס
בֵּירוּשָׁלָם שֶׁל מַעַלָּה עַד
שִׁיכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לֵירּוּשָׁלָם
שֶׁל מַטָּה. וּמִשּׁוּם כֵּה נִמְצָאת
רַתָּחָה בְּעוֹלָם.

אמָר רַבִּי יוֹסֵי, כַּתְבֵּב עֲרוֹת אָבִיךָ וּעֲרוֹת אָמָךָ לֹא תִּגְלֶה עֲרוֹתָה.

תְּנִיא, בְּאַרְבָּעַ תִּקְוֹפּוֹן דִּשְׁתָּא, קְלָא אַתְּפָסָק,
וְדִינֵין מְתֻעָרֵין, וְתְשׁוּבָה תְּלִיא עַד
הַאֲתַתְּקָן. וּבֶד דִינֵין מְתֻעָרֵין, קְלָא נְפָסָק, וְד'
זְוּיִין (ס"א זִמְנִין) דְעַלְמָא, סְלָקִין וְנִחְתָּין. בְּרוֹזָא קְרִי,
וְלִית מָאוֹ דִישָׁגָה וּמִתְעָרָר. וּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָמִין,
אֲםָר יְתוּבוֹן יְתּוֹב, וְאֵי לֹא, (כֵלָא ס"א קְלָא) אַתְּפָסָק,
וְדִינֵיא אַתְּעָבֵידָו וּכְרִין אַתְּקָרֵי וּמַתְעִזָּב, וּמַתְעִזָּב
בְּבִתִּי בְּרָאי.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, תְּנִינָן, מִן יוֹמָא דְאֲתַחֲרֵב בַּי
מְקִדְשָׁא, לִית יוֹמָא דְלָא אַשְׁתַּבָּח בַּיַּה
רַתָּחָא בַּיְשָׁא. מָאי טַעַמָּא. מִשּׁוּם דְתְּנִינָן, אָמָר
רַבִּי יְהוֹדָה אָמָר רַבִּי יִסָּא, גַּשְׁבַּע הַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ
הָוּא שְׁלָא יִכְנֶס בֵּירוּשָׁלָם דְלָעִילָא, עַד שִׁיכְנָסוּ
יִשְׂרָאֵל בֵּירוּשָׁלָם דְלַתְתָּא. וּבְגִין כֵּה, רַתָּחָא
אַשְׁתַּבָּחָת בְּעַלְמָא.

אמָר רַבִּי יוֹסֵי, (וַיָּקָרָא יְהִי) בְּתִיב עֲרוֹת אָבִיךָ וּעֲרוֹת
אָמָךָ לֹא תִּגְלֶה. וּבִתִּיב, אָמָךָ הִיא לֹא

תְּגִלָּה עֲרוֹתָה. וַתְּגִינֵּן אֶמְפָךְ הִיא וְדָאִי. הָא אֵם
גָּלָה עֲרִיתָה, לְמַאן בְּעֵי לְאַתְּבָא לְהָ, וְדָאִ
לְתִקְנָא מָאי דְגָלִי.

דְתִנְיָא כְּדֵי סְגִיא יִצְרָא בַּיְשָׁא בְּבֵר נְשָׁ, לֹא סְגִיא
אַלְאָ בְּאַיְנוּ עֲרִין, וּכְלָהִי חֹבִי אַחֲידָן
בְּהַהְוָא עֲרִיא. וּכְתִיב לֹא תְגִלָּה. כְּדֵי אַתְּתִקְוָן,
אַתְּתִקְוָן לְקַבֵּל הַהְוָא דְגָלִי, וְדָא אַקְרֵי תְּשׁוּבָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כֹּל חֹבִי עַלְמָא אַחֲידָן (ס"א
ד"א) בְּרָא, עַד דְאִמָּא אַתְּגָלִיא בְּגִינִיהָן.
וּכְדֵי אַיְהֵי אַתְּגָלִיא, כֹּל אַיְנוּ בְּנִין
אַתְּגָלִין (בְּגִינָה). וּכְתִיב (דברים כב) לֹא תִקַּח הָאִם עַל
הַבְּנִים. וּכְדֵי אַתְּתִקְוָן עַלְמָא לְתִפְאָ, אַתְּתִקְוָן
כֵּלָא, עַד דִּסְלָקָא תִקְנָא לְאִמָּא קְדִישָׁא,
וּמַתִּתְקַנָּא, וּאַתְּכִפְאָ מִמָּה דְאַתְּגָלִיא. וּבְגַזְן כְּדֵי
כְּתִיב, (תהלים כב) אֲשֶׁרִי נָשִׂيء פְּשֻׁעָה כְּסִוי חֲטָאת,
וּבְגַזְן אַקְרֵי תְּשׁוּבָה, תְּשׁוּבָה וְדָאִי. וּבְגַזְן יוֹם
הַכְּפֹרִים אַתְּקָרֵי, כִּמָּה דְכִתְבָּה, (ויקרא טז) מִכְלָל
חֲטָאתֵיכֶם לְפָנֵי יְיָ תְּפִירָה.

אָמַר רַבִּי (ד"ף ט"ז ע"א) יְהוָה אִמְתֵּי אַתְּקָרֵי תְּשׁוּבָה.
כְּדֵי אִמָּא מַתְּכִסְיָא וּקְיִמָּא בְּחִדּוֹה עַל בְּנִין,
דְכִתְבָּה, (תהלים קג) אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה. וַתְּבָאָת
הַבְּנִים שְׁמַחָה. וָשָׁבָה לְקִיּוֹם. וְמֵשָׁהִי סָגוֹר, שָׁב לְמִקּוֹמוֹ.

וּשְׁגִינֵּג, אֶמְפָךְ הִיא וְדָאִי. הָרִי
אֵם גָּלָה עֲרוֹתָה, לִמְהָ צְרִיךְ
לְהַשִּׁיב אָוֹתָה? וְדָאִי לְמַקְוָן
אֵת מֵה שְׁגָלָה.

שְׁשִׁנְיָנָג, כְּשֶׁמְתָגֵבָר יִצְרָר
הַרְעָבָא בְּאָדָם, אֵינוֹ מַתְגִּבָּר
אַלְאָ בְּאוֹתוֹ עֲרוֹתָה, וְכָל
הַחֲטָאים אֲחֹזִים בְּאָוֹתָה
עֲרוֹתָה. וּכְתִובָּה לֹא חִגְלָתָה.
כְּשֶׁמְתַפְּקָנוּ, מַתְקָנוּ בְּנֶגֶד אָוֹתוֹ
שְׁגָלָתָה, וּזֹו נִקְרָאת תְּשׁוּבָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כֹּל חֲטָאתָי
הַעוֹלָם אֲחֹזִים (ה) בָּזָה, עַד
שְׁהָאִם מַתְגִּלָּה בְּגַלְלָם.
וּכְשֵׁהִיא מַתְגִּלָּתָה, כֹּל אַוְתָם
הַבְּנִים מַתְגִּלִּים (בְּשִׁבְילָה).
וּכְתִובָּה לֹא תִקַּח הָאִם עַל
הַבְּנִים. וּכְשֶׁמְתַפְּקָנוּ הַעוֹלָם
לִמְטוֹתָה, הַכָּל מַתְפָּקָנוּ, עַד
שְׁעוֹלָה הַתְּקָנוּ לְאִם הַקְדוֹשָׁה
וּמַתִּתְקָנָתָה, וּמַתְכִסִּית מִמָּה
שְׁהַתְּגִלָּתָה. וּמִשּׁוּם כֹּךְ כְּתִובָּה,
אֲשֶׁרִי נָשִׂيء פְּשֻׁעָה כְּסִוי
חֲטָאתָה, וְאֵז נִקְרָאת תְּשׁוּבָה,
תְּשׁוּבָה וְדָאִי. וְאֵז נִקְרָא יּוֹם
הַכְּפֹרִים, כְּמוֹ שִׁפְתּוּב מִכְלָל
חֲטָאתֵיכֶם לְפָנֵי הֵ' תְּפִירָה.

אָמַר רַבִּי יְהוָה, מַתִּי
נִקְרָאת תְּשׁוּבָה? כְּשֵׁהָאִם
מַתִּכְסָה וּעְזָמָת בְּשִׁמְחָה עַל
הַבְּנִים, שִׁפְתּוּב (מלחים קי) אִם

ובכלם שבים אחד לאחד, ומתרככים כל אחד ואחד, ואז נקראת תשובה (שלמה), תשובה סתם, להכלי הפל.

בקיומה ומאן דהוה סגיר, תפ לאתירה. ובלהו תבין חד לחדר, ומתרכאנן כל חד וחדר, וכדיין אהרי תשובה סתם לאכללא בלא.

ספר אור הזוהר (עמוד 377)

טו) אין לשער זאת למי שלא ראה כל זאת בעינו, ואף בשגמיש בפה ובכתב אלף פעמים, אף על פי בין בשבאים בעצמו ורואים כל זה, או רואים שאון דגמה כלל למה שהוא באמת ובבקר אחר התפלה מתחילה המצוא לנלח ראש הילדים ולעשות להם פאות, ומזרקרים ומרקדרים עליהם, אין לשער זאת למי שלא ראה כל זאת בעינו, ואף בשגמיש בפה ובכתב אלף פעמים, אף על פי בין בשבאים בעצמו ורואים כל הנזכר לעיל, או רואים שאון דגמה כלל למה שהוא באמת. ימי שמייאל להזכיר האדריך הקדוש רבינו שמואל הורובין ובר צדיק לרבה, נבר השלה הקדוש

טו) כל תקופתינו עתה הוא על אלו הצדיקים שנתקבלה קבורתם

ועתה כל תקופתינו על ידי אלו הצדיקים שנתקבלה קבורתם, שהם יעורו את משה רעה מהימנא שיתחברו יחד לעסוק בתיקינו, כי משה רבינו עליו השלום לא ידע איש את קבורתו, כי מי לנו גדור משה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא לבדו, ועל כן אי אפשר לבוא על קבורתו, כי הוא בבחינת אור אין סוף גנדנו וכו'.

יז) שמחים על שבאים על קבורי בהיליא של רבינו שמואן בן יהאי, כי עתה ערך התקון על ידי קבורי צדיקים פאלו, על ידי שבאים על קבורייהם הקדושים, כי כבר עשו פעולות נראות כאלו מאן ועד עתה, שכולים לבוא על קברים אפלו הגורע שכורעים, הרשע שכורעים, ולהתפרק על ידי זה

ועל בן עתה עושים היליא של רבינו שמואן בן יהאי, שהוא מתלמידי רבינו יעקב, ששהנים על שבאים על קבורי, כי עתה ערך התקון על ידי קבורי צדיקים פאלו וכו', שאנו זוכים לתקן האzmanומים וכו' על ידי שבאים על קבורייהם הקדושים, כי כבר עשו פעולות נראות כאלו מאן ועד עתה, שכולים לבוא על קברים אפלו הגורע שכורעים, הרשע שכורעים, ולהתפרק על ידי זה.

(ספר לקוט חלות הלכות תפלה המנחה הילכה ואות נו)

יח) יש נשות נפולות מאד מאד, שאי אפשר שיחיה להם שם תקון בעולם כי אם על ידי נשות הצדיק

כ) יש נשות נפולות מאד מאד שנפלו כל כך במו שנפלו, עד שאי אפשר שיחיה להם שם תקון בעולם, כי אם על ידי נשות הצדיק, ודיקה על ידי מיתה, ועל בן איתא בזוהר הקדוש (אחרי עא): ד Zukia שכיח יותר בתר הסתלקותה בהאי עלמא יותר מבחןיה.

זו בחינת השתחחות על קבורי צדיקים אמותים שהוא דבר גדול מאד ומהיל מאד לעבדות לשם יתרה, ליכות ליצאת מהרע שלו ולשוב לשם יתרה, כי יש בני אדם שנפלו כל כך בעוננותיהם, עד שנאחו בהם הרע כל כך, עד שאי אפשר להם בשום אופן לשוב לשם יתרה, רק על ידי שבאי על קבורי הצדיקים האמתיים, ואו נכללו בנשות הצדיק שפת, שהוא עוסק תמיד לבור ברכורים, והוא בכחו הגדול שנadol במיתתו יותר מבחןיו, הוא יכול לבור אפלו הנשות שנפלו מאד מאד. וזה בחינת היליא דרבינו שמואן בר יהאי שעוזן ביום הסתלקותו דיקא, כי דיקא על ידי הסתלקותו הוא מתקן ומחזר בתשובה נפשות רבות יותר, שעיל ידי זה נרבה המשחה ביותר.

יט) המשחה הגדולה של היליא דרשבי, שאו עולין ונתקנין וחוריין בתשובה כמה רוחקים והוא בחינת המשחה הגדולה של היליא דרשבי ביום הסתלקותו הקדוש בל"ג בעמר, שאו עולין ונתקנין וחוריין בתשובה כמה רוחקים, שהוא בחינת השתחחות על קבורי הצדיקים אמותים, שעיל ידי זה נגדלת המשחה מאד מאד.

מקור המאמר בזהר פרשות ויקרא דף טז ע"ב
מקום שבעל תשובה עומדים

תו פָתַח וְאָמַר, (משל טז) **אִישׁ תְּהֻפְכוֹת יִשְׁלַח מֶדְזָן וּנְגַנֵּן מִפְרִיד אֱלֹופָה.** איש תהוכות ישלח מדzon, ונגן מפריד אלוף. במאה דאמנון, חיביא עברי פגימו לעילא. ונגן מפריד אלופת, מפריד אלופו של עולם, ודה קדרשא בריך הוא.

דָבָר אַחֲר אִישׁ תְּהֻפְכוֹת יִשְׁלַח מֶדְזָן. מהו ישלח. ישלח לאיזון גטיען. מדzon: דינקו מסטרא דдинא. ונגן מפריד אלופת, במאה דאמנון, חיביא עברי פגימו לעילא. מפריד: דיחודה לא אשתח, מפריד, למטרזוניתא מפלבא. ולמלבא ממטרזוניתא. ובגין כה לא אקרי אחד, דאחד לא אקרי, אלא כד אייזון בזונגא חדא. ווי לאיזון חיביא דעבדיין פרודא לעילא. זכאיין אייזון צדיקיא, דאייזון מקיימן קיומה דלעילא, זכאיין אייזון מאיריהן דתשובה דתיבין כלל לא לאתריה. ועל דא תניןן, אחר דבעלי תשובה יתבי, צדיקים גמורים לא יתבי בה. מאי

בעל התשובה שמשיבים הכל למקומם.

ועל זה שנינו, המקום שבعلي תשובה יושבים, צדיקים גמורים לא יושבים בו. מה הטעם?

עוד פתח ואמר, (משל טז) איש תהוכות ישלח מדzon ונגן מפריד אלוף. איש תהוכות ישלח מדzon, כמו שאמרנו, הרשעים עושים פגם למעלה. ונגן מפריד אלוף, מפריד אלופו של עולם, וזה הקדוש ברוך הוא.

דבר אחר איש תהוכות ישלח מדיון - מה זה ישלח? ישלח את אותו גטיעות. מדzon - שיונקים מן הצד של הדין. ונגן מפריד אלופת, כמו שאמרנו, שהרשעים עושים פגם למעלה. מפריד - שהיחוד לא נמצא, מפריד את הגבירה מהמלך, ואת המלך מהגבירה. ומשום כה לא נקרא אחד, שהאחד אינו נקרא אלא כשהם בזוג אחד. אויל לאותם הרשעים שעושים פרוד למעלה. אשרי הצדיקים שממעמידים את הקיימ שלםעל, ואשרי בעלי התשובה שמשיבים הכל למקומם.

אלא הם התתקנו במקום
עליו במקום שהש��את הגו
נמצאת ממש. וזהי תשובה,
ועל זה נקראים בעלי
תשובה. ואלו מתקנים
במקום אחר שנקרה צדיק.

ועל זה אלה יושבים במקומות
עליו, ואלה יושבים במקומות
קטן. מה הטעם? אלו
משיבים מים למקומות
מהמקום העליון של הנהר
העמק, עד אותו מקום
שנקרה צדיק. וצדיקים
גמורים משפיעים מאותו
מקום שהם יושבים לעולם
זהה. ועל כן אלו עליונים
ואלו תחתונים. אשרי חללים
של בעלי תשובה, ואשרי
חללים של הצדיקים
שבগלָם העומד עומד.

זה שכתב, והוא כי יחתא
ואשם וגוי. מה כתוב
למעלה? או מצא אבדה
וכחש בה וגוי, שחרי
בשביל זה מסתלק הקדוש
ברוך הוא מהפל. כביכול
קדוש ברוך הוא לא נמצא
במקו, שחרי בנסת
ישראל נפרדה ממקומה. זה
שכתב אבדה האמונה. מה זו האמונה? זו בנסת ישראל,
כמו שנאמר ואמונת בלילות.
אבדה האמונה, כמו שנאמר על מה אבדה הארץ, והכל אחד.

טעה. אלא אין את התקנו באתר עלאה, באתר
דשקיי דגנתא משתבח מפתמן. וזה הוא תשובה.
על דא אקרו בעלי תשובה. ואליין את התקנו
באתר אחר, דאקרי צדיק.

על דא אלין יתבין באתר עלאה, ואליין יתבין
באתר זוטרא. מי טעה. אלין תבין מיא
לאתריה, באתר עלאה דנהרא עמיקה, עד
ההוא אתר דאקרי צדיק. וצדיקים גמורים, נגידין
לוין מההוא אתר דאין יתבי, להאי עלמא. ועל
דא אלין עלאיין ואליין תפאין. ובאה חולקיהון
דמאירי תשובה. ובאה חולקיהון דצדיקיה,
דבגיניהון עלמא מתקיים.

הذا הוא דכתיב והיה כי יחתא ואשם וגוי. מה
בתיב לעילא, או מצא אבדה וכחש בה
וגו, דהא בגין דא אסתלק קדשא בריד הוא
מכללא. בביבול קדשא בריד הוא לא אשתח
בקיימיה, דהא בנסת ישראל אתפרשא מאתרה,
הذا הוא דכתיב, (ירמיה ז) אבדה האמונה. מי
אמונה. דא בנסת ישראל. ומה דאת אמר (תהלים
כב) ואמנתך בלילות. אבדה האמונה כמה דאת
אמר (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, ובלא חד.

שכתב אבדה האמונה. מה זו האמונה? זו בנסת ישראל,
אבדה האמונה, כמו שנאמר על מה אבדה הארץ, והכל אחד.

וְהִא אָזְקִימַנָּא אֲבֹדָה, וְלֹא נְאָבֹדָת, וְלֹא אֲבוֹדָה.
כְּגֻונָּא רָא, (ישעה נז) **הַצְדִיק אֲבֹד, אֲבוֹד, אוֹ**
נְאָבֹד, לֹא כְתִיב, אֶלְאָ אֲבֹד. הַדָּא הוּא דְכִתִּיב
אֲבֹדָה הָאָמֵנָה, בְּגַזְעַכְךָ וְהַשִּׁיב אֶת הַגּוֹלָה אָז אֶת
הַאֲבֹדָה וְגוֹ.

והרי בארנו אֲבֹדָה, וְלֹא נְאָבֹדָת, וְלֹא אֲבוֹדָה. כמו כן הצדיק אֲבֹד. אֲבוֹד או נְאָבֹד לא כתוב, אלא אֲבֹד. זהה שכתוב אֲבֹד הָאָמֵנָה, בְּשִׁבְיל כְּךָ - וְהַשִּׁיב אֶת הַגּוֹלָה אָז אֶת הַאֲבֹדָה וְגוֹ.

ספר אור הזוהר (עמוד 380)

- פרק כג -

למוד הזוהר בטהרה

א) טבילת עירא הכרת ללימוד תורת הח"ז; لماذا הקבלה לא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות

בלתי אפשר לידע מה הוא יראה אמתית, שילמד ויתפלל בראת ובייע, כי אם בשיהיה נזהר בטבילה עירא. ואם הוא לומד או מתפלל ואינו נזהר בטבילה זו, אי אפשר לו בשום אופן להגיע לגופי תורה ומיצות, ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור, יוכל לבוא חיללה על ידי זה לאפיקורסות, והבאת שבתי צבי ימח שמו שהיו בימים הקדומים, געשה על ידי זה אפיקורסים, לפי שלמדו ספרי קבלה בטמאת הגוף, וזה העולם שומם, עד שבאו שני המאורות הגדורלים לעולם, הבעל שם טוב הקדוש ואחריו ארונו מוריינו ורבינו הרבה רבינו אלימלך נשפטו בגין מרים, והם פתחו שער להשם צדיקים יבואו בו, שלא בהרבה אדם שום הרהור תורה עד שיטבל עצמו לרוי, שחכמי הגדרא לא בטלו והם צדיקות, ציריכם להיות נזהר מאד בטבילה זו. וזהו שנאמר יראת השם טהורה דיקא, וזה עומדת מואר ושםיש, פרשת אמר, עמור ש"ע טור א) ?עד כו' .

ב) רמז לטבילת עירא

בכירותות (דף ג): אמר להו רב מישרשיא לבניה, כי גרשתו שמעטא גרשו על מיא דבי היכא דמשבי מיא תמשון שמעטכון, עניינו, רהזהיר אוטם שלא ילמדו כי אם אחר רחיצה במקווה טהרה לעת הצר. והניינו רקאמר ברוסו על מיא. وكאמר כי היכא דמשכו וכו', על דרך מאמר הכתוב יראת השם טהורה עומדת לעד. (היכא דרביה אות י"א)

ג) בוחן נדונים על הימים על שהם מזוללים במקומות ובתרומות שהם מים אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ראש השנה י"ח) ובוחן נדונים על הימים, ופרש בספר הקדוש וזה חדש: ובוחן נדונים כו' על שהם מבזים בניטילת ידים ועל שהם מזוללים במקומות ובתרומות שהם מים, ועל בן נדונים על הימים, האנשים שלא טבלו את עצמן כל השנה במקווה מים, ובספר אחד כתוב: "קול השם על הימים", שהקדוש ברוך הוא שואג בקהל ומרעיש העולם על הימים שמkillין בני ארים בטבילת המקווה.

ד) ידחקו עצמן תמיד לבון בעת טבילה לעשות נחת רוח לפניו יתברך שם הידעים בסוד השם קבלו על עצם וכחטו (בפרי עץ חיים): מי שיטבל מעתה בלי בונה הוא בכופר חם ושלום, והוא כדי שידחקו עצמן תמיד לבון בעת טבילה לעשות נחת רוח לפניו יתברך שם, ומה יכח ראה מי שבא בסוד השם לבון בדקה יאות, ואוthon שלא באו בסוד השם בטבילה מפזרתון, וכי להם הבינה לבבונו יתברך שם לעשות נחת רוח לפניו יתברך שם, ועל דעת בונת רבינו שמעון בר יוחאי והארוי זכרונו לברכה.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויחי דף רכט ע"ב
מעביר ראשון ראיון

רַبִּי חִזְקִיָּה וְרַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי יְהוּדָה הִיא הַוְלָכִים בַּדָּרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מְאַתָּנוּ יֹאמֶר דְּבָרֵי תּוֹרָה. פָּתָח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תְּהִלִּים ע"ט) אֶל תִּזְכֵּר לְנָנוּ עֲוֹנָתָ רָאשָׁנִים מִהָּר יִקְדְּמוּנוּ וְגֹו'. תָּאָחִזֵּי, קָדוֹשָׁא בָּרוּךְ הוּא, בְּרָחִימִותָא דִיְשָׂרָאֵל, רְחִים לֹזֶן, דְּאַינּוֹן עֲדֵבִיה וְאַחֲסִנְתִּיה, לֹא מִסְתַּכֵּל אַחֲרָא בְּדִינֵּיהוּ, בְּרָאָהוּ בְּלָחוּדִיה.

וְכִיּוֹן שַׁהוּא מִסְתַּכֵּל בְּדִינֵּם, מִתְמֻלָּא עֲלֵיכֶם רְחִמִּים, מִשּׁוּם שַׁהוּא כָּאָב שְׁמַרְחָם עַל הַבְּנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם ע"ט) כְּרָחָם אָב עַל בְּנִים רְחָם הָ, וְגֹו'. וְכִיּוֹן שְׁנִמְצָאים לְהָם חֲטָאים, מַעֲבִיר אֹתָם רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, עַד שְׁמַעֲבִיר כָּלָם מַלְפִּנֵּיו. וְכִיּוֹן שְׁהַעֲבִיר כָּלָם מַלְפִּנֵּיו, לֹא נְשָׁאָרִים עֲלֵיכֶם חֲטָאים לְתַת שְׁלֹטוֹן לְצַד הַאֲחֶר שֶׁל דִין עֲלֵיכֶם.

בָּא לְחַטָּאת לִפְנֵיו כְּבַתְחָלה - אֹתָם חֲטָאים רָאשָׁנִים שְׁהַעֲבִיר מַלְפִּנֵּיו, וְלֹכֶن כְּתוּב אֶל תִּזְכֵּר לְנָנוּ עֲוֹנָתָ רָאשָׁנִים מִהָּר יִקְדְּמוּנוּ רְחִמִּיךְ וְגֹו'. שָׁאָם רְחִמִּיךְ לֹא יִקְדִּימוּ עַל יִשְׂרָאֵל, לֹא יוּכְלוּ לְעַמֵּד

רַבִּי חִזְקִיָּה וְרַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי יְהוּדָה הַוְלָכִים בַּאֲזִרְחָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כֹּל חָד וְחָד מִינָּנוּ לִימָא מַלִּי דָאָרִיְתָא. פָּתָח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תְּהִלִּים ע"ט) אֶל תִּזְכֵּר לְנָנוּ עֲוֹנָתָ רָאשָׁנִים מִהָּר יִקְדְּמוּנוּ וְגֹו'. תָּאָחִזֵּי, קָדוֹשָׁא בָּרוּךְ הוּא, בְּרָחִימִותָא דִיְשָׂרָאֵל, רְחִים לֹזֶן, דְּאַינּוֹן עֲדֵבִיה וְאַחֲסִנְתִּיה, לֹא מִסְתַּכֵּל אַחֲרָא בְּדִינֵּיהוּ, בְּרָאָהוּ בְּלָחוּדִיה.

וְכִיּוֹן דָּאָהוּ מִסְתַּכֵּל בְּדִינֵּיהוּ, אַתְּמַלֵּי עַלְיָהוּ רְחִמִּין, בְּגִין דָּאָהוּ כָּאָב דָּרְחִים עַל בְּנִים, בָּמָה דָּאָת אָמַר, (תְּהִלִּים ג"ג) בְּרָחָם אָב עַל בְּנִים רְחָם הָ, וְגֹו'. וְכִיּוֹן דָּאָשְׁתַּפְחָה לֹזֶן חֹזְבִּין, מַעֲבָר לֹזֶן רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, עַד דָּאָעַבָּר לֹזֶן לְכָלָהוּ מִקְפִּיה. וְכִיּוֹן דָּאָעַבָּר לֹזֶן מִקְפִּיה, לֹא אָשְׁתַּאֲר עַלְיָהוּ חֹזְבִּין לִמְיחָב שְׁלַטְנוּ לְסְטָרָא אַחֲרָא דִידִינָא עַלְיָהוּ.

אָתִי לִמְיחָב קִמְפִּיה כִּדְבַּקְדְּמִיתָא, אַיִינּוֹן חֹזְבִּין קְדָמָאי דָאָעַבָּר מִקְפִּיה חַשְׁיב עַלְיָהוּ, וְעַל דָּא בְּתִיב אֶל תִּזְכֵּר לְנָנוּ עֲוֹנָתָ רָאשָׁנִים מִהָּר יִקְדְּמוּנוּ רְחִמִּיךְ וְגֹו'. דָּאִי רְחִמִּיךְ לֹא יִקְדִּימוּ עַלְיָהוּ דִיְשָׂרָאֵל, אֹתָם חֲטָאים רָאשָׁנִים שְׁהַעֲבִיר מַלְפִּנֵּיו, חַשְׁב עֲלֵיכֶם, וְלֹכֶן כְּתוּב אֶל תִּזְכֵּר לְנָנוּ עֲוֹנָתָ רָאשָׁנִים מִהָּר יִקְדְּמוּנוּ רְחִמִּיךְ וְגֹו'.

לא יכלין לך ימָא בְּעוֹלָם. בגין דבמה אינון מאריך דידיגא קשיא, מאריך טריסין, וכמה דלטוריין לך ימי עלייהו דישראל לעילא, ואלמא לאקדים קדרשא בריך הוא רחמים עלייהו דישראל, עד לא ישגה בידיגיהו, לא יכלין לך ימָא בְּעוֹלָם. ועל דא, מהר יקדרמוני רחמייך כי דלוננו מאר. דלוותא דעובדיין טביין, דלוותא דעובדיין דכשרן. (קפי גודשא בריך הוא).

תא חוי, אלמא יסגולון ישראל עובדיין דכשרן קפי קדרשא בריך הוא, לא קיימין עמיין עובי עבודת כוכבים ומזלות בעולמא, אבל ישראל אינון גראמיין לשאר עמיין עובי עבודת כוכבים ומזלות לזכפה רישיהו בעולמא. דאלמלי ישראל לא יהוז חטאנו קפי קדרשא בריך הוא שאר עמיין עובי עבודת כוכבים ומזלות אתחפפני קמייהו.

ותא חוי, אלמא לאמשיכו ישראל בעובדיין בישין לסתור אחרא בארעא קדישא, הא אתרמר, דלא שלטו שאר עמיין עובי עבודת כוכבים ומזלות בארעא קדישא, ולא אתגלו מעלה ארעה. ועל דא כתיב, כי דלוננו מאר. דלית לנו עובדיין דכשרן פרקא חוי. ובגין זה כי דלוננו מאר מהר יקדרמוני רחמייך.

על עמיין עובי כוכבים ומזלות הארץ הקדושה, ולא הגלי מעלה הארץ, ועל זה כתיב כי דלוננו מאר, שאין לנו מעשים כשרים כראוי, ולכון כי דלוננו

בעולם. משום שכמה הם בעלי הדין הקשה, בעלי מגנים, וכמה מלשינים שעומדים עליהם שלישראל למטה, ואלמא שהקדמים הקדוש ברוך הוא רחמים על ישראל, עד שלא ישגיח בדין, לא יוכל לעמוד בעולם. ועל זה מהר יקדרמוני רחמייך כי דלוננו מאר, דلوות של מעשים טובים, דלוות של מעשים כשרים [לפני הקדוש ברוך הוא].

בא תראה, אלמא יסגולו ישראל מעשים כשרים לפני הקדוש ברוך הוא, לא הי עומדים עמים עובי כוכבים ומזלות בעולם, אבל ישראל הם גורמים לשאר עמים עובי כוכבים ומזלות לזרוף ראשיהם בעולם. שלא מאלא ראייהם לא הי חוטאים לפני ישראל לא הי חוטאים לפני הקדוש ברוך הוא, שאר עמים עובי כוכבים ומזלות נכפים לפניhem.

ובא ראה, אלמא שהמשיכו ישראל במעשים רעים לצד אחר הארץ הקדושה, הרי נתבאר, שלא ישלו ישלטו עמיין עובי כוכבים ומזלות הארץ הקדושה, ועל זה כתיב כי דלוננו מאר, שאין לנו מעשים כשרים כראוי, ולכון כי דלוננו מאר מהר יקדרמוני רחמייך.

מקור המאמר בזוהר פרשנות קדושים דף פ"ב – פה ע"א
מעלת המודדו לשוב בתשובה

רַبִּי יוֹסֵי פָתַח בְּפֶסֶוק וְאָמַר,
לֹא תָאכְלוּ עַל הַדָּם. הַרִ
בְּכֶמֶה מִקּוּמוֹת פְּרִשְׁוֹת
הַחֲבָרִים, וְכָל הַפְּסָקוֹת הַלְּלוּ
אַחֲרֵי, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד
בְּגָלִיל. אַבָּל יְשׁוּ לְהַתְעֹורֶר
בְּפֶסֶוק הַזֶּה, שְׁכַתּוֹב מִפְנֵי
שִׁיבָה תְּקוּם וְגוּ. מִפְנֵי
שִׁיבָה, שִׁיבָה שֶׁל הַתּוֹרָה
סְתִמָּה. תְּקוּם, מִפְאָז שְׁצִירִיךְ
אָדָם לְעַמְדָה בְּעַמְדוֹ (מִפְאָז שְׁצִירִיךְ
אָדָם לְעַמְדָה) מִלְפָנֵי סִפְרַת תּוֹרָה,
וְכֵدְרַב הַמְנוּנָא (יִסְאָא סָבָא,
כְּשֵׁהִיה רֹאשָׁה סִפְרַת תּוֹרָה,
הַיְהָ קָם מִלְפָנֵי וְאָמַר: מִפְנֵי
שִׁיבָה תְּקוּם. (כְּשֵׁהִיה רֹאשָׁה חִמְשׁ שֶׁל
הַתּוֹרָה, הַיְהָ עוֹמֵד מִלְפָנֵיו) (עוֹשֶׂה לוֹ הַדָּרוֹ)
(וְהִיא אָמַר: וְהִדרָת פָנֵי זָכוֹ) כְּמוֹ כָּנוֹ
צִירִיךְ אָדָם לְעַמְדָה בְּמִקּוֹמוֹ
מִלְפָנֵי תַּלְמִיד חִכָּם, מִשּׁוּם
שַׁהְוָא עוֹמֵד בְּמִקּוֹם (בְּדִיקָה)
קָדוֹשׁ עַלְיוֹן. וּרְמֹזֵל לְפָהּ
הַעֲלִילָן (וְכָא רְמֹזֵל לְעַתִּיק) הַקָּדוֹשׁ
הַעֲלִילָן, שְׁכַתּוֹב וְהִדְרָת פָנֵי
זָכוֹ, שַׁהְוָא בְּעַזּוֹלָם. אָמַר רַבִּי

רַבִּי יוֹסֵי פָתַח קָרָא וְאָמַר, (וַיָּקֹרֶא י"ט) לֹא תָאכְלוּ עַל
הַדָּם. הַא בְּכֶמֶה אֶתְר אַוְקָמָה חֲבָרִיא, וְכָל
הַגִּי קָרָא אֶבְתָּרִיה. וְכָל חֶד וְחֶר בְּאֶתְגָּלִילִיא. אֶבְל
הַאֲי קָרָא אֵית לְאַתְעָרָא בֵּיהֶת, דְּכַתִּיב מִפְנֵי שִׁיבָה
תְּקוּם וְגוּ. מִפְנֵי שִׁיבָה, שִׁיבָה דָאָרִיְתָא סְתִמָּה.
תְּקוּם, דְּבָעֵי בָּר נְשׁ לְמִיקָם בְּקִיּוֹמָא (מִקְאָן דְּבָעֵי בָּר נְשׁ
לְמִיקָם) מִקְמֵי סִפְרַת תּוֹרָה, וְהִכְיָה רַב הַמְנוּנָא (ס"א
יִסְאָא) סָבָא, כֵּד הַוָּה חִמְיָה סִפְרַת תּוֹרָה, הַוָּה קָם
מִקְמִיה, וְאָמַר מִפְנֵי שִׁיבָה תְּקוּם. (כֵּד הַוָּה חִמְיָה חֻמְשָׁ
דָאָרִיְתָא הַוָּה קָם מִקְמִיה) (ס"א עַבֵּיד לִיה הַדָּרוֹא) (וְהִי אָמַר וְהִדְרָת פָנֵי
זָכוֹ) בְּגַוּנָא דָא, בְּעֵי בָּר נְשׁ לְמִיקָם בְּקִיּוֹמָה
לְקִמִיה דְתַלְמִיד חִכָּם, בְּגַיְן דָאִיהוּ קָאִים
בְּקִיּוֹמָא (נִיְא בְּדִיקָה) קָדִישָׁא עַלְאָה. וּרְמֹזֵל לְכָהָנָא
עַלְאָה (ס"א וְהִכְאָ רְמֹזֵל לְעַתִּיקָה) קָדִישָׁא עַלְאָה, דְּכַתִּיב
וְהִדְרָת פָנֵי זָכוֹ, דָאִיהוּ בְּעַלְמָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעַן,
מִפְאָז רְמֹזֵל לְתּוֹרָה שְׁבַכְתָב וּרְמֹזֵל לְתּוֹרָה שְׁבַעַל פָה.
וְתוּ תְּגִינָן, הַאֲי קָרָא לְדִרְשָׁא הוּא דָאָתָא, מִפְנֵי
שִׁיבָה תְּקוּם, כֶּמֶה דָאַתְעָרָו בֵּיהֶת חֲבָרִיא,
שְׁמַעַן, מִפְאָז רְמֹזֵל לְתּוֹרָה שְׁבַכְתָב, וּרְמֹזֵל לְתּוֹרָה שְׁבַעַל פָה.
וְעַזְד שְׁנִינוֹ, הַפְּסָיק הַזֶּה בָא לְזִרְשָׁה. מִפְנֵי שִׁיבָה תְּקוּם, כְּמוֹ שַׁהְעִירָו בּוֹ הַחֲבָרִים, מִפְנֵי

מִפְנֵי שִׁיבָה תָּקוּם, אֶזְהָר לַיה לְבָר נֶשׁ, עַד לֹא
יִסְתַּלְך בְּסִבוֹתָא, דִיקוּם בְּקִיּוּמָא טְבָא בְּעַלְמָא,
בְּגַין הַדִּין הַזָּא הַהֲזָרָא לַיה, אֶבְלָל לְסֹוף יוֹמָיו לִית
שְׁבָחָא לַיה לְבָר נֶשׁ כֶּל כֶּה, כֶּד אַיְהוּ סִיב וְלֹא
יִכְלֶל לְמַהְיוּ בִּישׁ. אֶלְאָ שְׁבָחָא דִילִיה, כֶּד אַיְהוּ
בְּתוֹקְפִיה, וְאַיְהוּ טָב. וְשָׁלְמָה מְלָכָא צָוָה וְאָמָר,
(מושלי) גַם בְּמַעַלְלוֹ יִתְנַפֵּר נָעַר וְגוֹ. בְּגֻונָא דָא
כְתִיב, (קהלת יט) וַיָּכֹר אֶת בָּרוּאך בְּיָמֵי בְּחוֹרֹותָה.
אָמָר רַבִּי אַלְעֹזֶר, וְדָאי (הַכִּי הוּא) אָוֹרָחָא דָא מִתְקַנְא
קָמָן, וְהָאִי אָוֹרָחָא דִקְוִידָשָא בְּרִיךְ הַזָּא.

פָתָח וְאָמָר, (תהלים א) כִּי יָדַע יְיָ הַדָּרֶךְ צְדִיקִים וְדָרֶךְ
רְשָׁעִים תָּאָבֶד. מָאִי כִּי יָדַע יְיָ. אֶלְאָ
קְדוּשָא בְּרִיךְ הַזָּא יָדַע וְאַשְׁגַח בְּאָרְחָא דִצְדִיקִיא,
לְאוֹטְבָא לְהֹו, וְלְאָגְנָא לְהֹו, וְהָא אָזֵיל קְפִידָה
לְנִטְרָא לְהֹו. וּבְגַין כֶּה, מִאן דְנַפְיכָ לְאָרְחָא בְּעֵי
דְלַהְיוּ הַהִיא אָרְחָא דִקְוִידָשָא בְּרִיךְ הַזָּא, וְיִשְׂתַחַת
לְיה בְּהַרְיִיחּוֹ. וּבְגַין כֶּה כְתִיב, כִּי יָדַע יְיָ הַדָּרֶךְ
צְדִיקִים וְדָרֶךְ רְשָׁעִים תָּאָבֶד. הַיָּא מְגַרְמָה, בְּגַין
דִקְוִידָשָא בְּרִיךְ הַזָּא לֹא (דף פ"ח ע"א) אַשְׁתַמּוֹדָע לְיה
לְהַהְיוֹא אָרְחָא דְלַהּוֹן, וְלֹא אָזֵיל בְּהַרְיִיחּוֹ.

כִּי יָדַע הַדָּרֶךְ צְדִיקִים וְדָרֶךְ רְשָׁעִים תָּאָבֶד. הַיָּא מְעַצְמָה,
מְשׁוּם שְׁאֵין הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הָא, מְפִיר בְּאָוֹתָה

שִׁיבָה תָּקוּם, הַזָּהָר אֶת
הָאָדָם טָרֵם שִׁיעַלָה לִשְׁיבָה
שִׁיעַמְד בְּקִיּוּם טָוב בְּעוֹלָם,
מְשׁוּם שְׁזָהוּ הַהֲדֹר שָׁלוֹ.
אֶבְלָל לְסֹוף יִמְיוֹ אֵין לְאָדָם
שְׁבָח כֶּל כֶּה, כַּשְׁהָוָא זָכוֹ,
וְאֵינוֹ יִכְלֶל לְעַשׂוֹת רָע. אֶלְאָ
הַשְּׁבָח שָׁלוֹ כַּשְׁהָוָא בְּכָחָו,
וְהָוָא טָב. וְשָׁלְמָה הַמְּלָה
צָוָה וְאָמָר, (שם ב) גַם
בְּמַעַלְלוֹ יִתְנַפֵּר נָעַר וְגוֹ.
כְמוֹ כֵן כְתִיב, (קהלת יב) וַיָּכֹר
אֶת בָּרוּאך בְּיָמֵי בְּחוֹרֹתָה.
אָמָר רַבִּי אַלְעֹזֶר, וְדָאי (כח)
הָוָא שְׁהַדָּרֶךְ הָזֶה מִתְקַנְתָה
לְפָנֵינוּ, וְזֹהָי דָרְכוֹ שֶׁל
הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הָא.

פָתָח וְאָמָר, (תהלים א) כִּי יָדַע
הַדָּרֶךְ צְדִיקִים וְדָרֶךְ
רְשָׁעִים תָּאָבֶד. מָה זֶה כִּי
יָדַע הָ? אֶלְאָ הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ
הָא יָדַע וּמְשַׁגִּיחָ עַל דָרְכֵי
הַצְדִיקִים לְהִיטִיב לָהֶם וּלְהַגְנוֹ
עַלְהָם, וְהָזָה הַזָּה לְפָנֵיהם
לְשִׁמְרָה אֹתָם. וּמְשׁוּם כֶּה, מַיִ
שִׁיּוֹצָא לְדָרֶךְ, צְרִיךְ שָׁאָוֹתָה
הַדָּרֶךְ תְּהִיה דָרְכוֹ שֶׁל
הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הָא, וְיִשְׂתַחַ
אָוֹתוֹ עַמּוֹ. וּמְשׁוּם כֶּה כְתִיב,
מְשׁוּם שְׁאֵין הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הָא

כתב דרכו, וככתוב ארחה. מה בין זה לזה? אלא, דרך ששאר קרסלי בני אדם הילכו בה. ארחה - שהוא נפתח מזמן מועט (זה ארחה, כמו שנאמר איוב לד) ואלה לחברה עם פעלי און, ועל הארץ הזאת כתוב, (משלו ז) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. אמן כן יהיו רצון.

ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

ספר אור הזוהר (עמוד 381)

ה) למד כל הלילה זהר, תקוני זהר ותחלים, בזמנים הקפואים, אפילו בעת שהיה חולה ובינו הקדוש מורה הרב צבי אלימלך מוידיטשוב זכהו יגון עליינו, אפילו בעת שהיה חולה וצריך לרפואה גדומה תבר נזיא דברדא, וירד וטבל בנهر הקפוא תחת קורתה הנורא, ולמד שם כל הלילה זהר הקדוש ותקוני הזהר ותחלים בתוך הימים הקפוא. (מתוך הקדמה בספר צבי לזריק, עז שם מעשה בארכיות)

- פרק כד -

להיות במחצתו בעולם הבא

א) על ידי הפטת ספריו זכה לישב במחצתו בעולם הבא

המדרשים ספרים ממוננו להוציא לאור תורה, זכה ווישב במחצאת התלמידי חכמים מתרפי הספרים, שהרי על ידו יצא החبور לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואלו היה גנו למקצועות המשם בירכתיים, לא היו למדים בו.

והנה אמרו חכמוני זכרים לברכה במשפט יבמות (דף צ"ז): שפטותיו הובכות וכו' בראיתא שם, ולפי זה הנורם שהיה החקם כי אחרי מותו, גם הוא זכה ווישב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותנו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החקם בעצמו עם סיוע מרוחמו זכאי לקראותו לקבל פניו.

(הגאון מהר"א איסטרוליה בספריו בו אזכיר, פרשת וישלח דף כ"ג): ונא לעין בהסכמה הנאהן הצדיק מורה הרב יוסף חיים זוננפלד זכהו יגון עליינו אמן, בספר "צדקה ומשפט", אודות הזהאה לאור.

זה לשונו שם: וכל הקורא בספר יראה איך השתרלו תקפני קדמائي להוציא אור ההלכה לאמתה של תורה בכל כוח, וכל מני דין סמכו לנו בסיע שיש בו ממש לכל מאן לאפשר לה לזכותם גם להבא להוציא כל הנשאר למשמרת. וכל המסייעים והמשתדרלים להוציא לאור כל הנשאר מחדשי תורה הקדושה לקדמائي אין ערד לשברו בשמים מפעל ועל הארץ מתחת ויזכו בזכות זה לבני קדישין דעסקו באורייתא ולמושני רוחני לישב בהשקט על התורה והשבודה ולהחיי אריכי לרבנן ותלמידיהם ולמידי תלמידיהם וראות בעגלא ובזמן קרב בנאלה שלמה.

(מורינו הרב חיים פלאני זכר צדיק לברכה, בספרו "תורה וחיה", מצוטט עשה ס' אות רוי)

ב) הספר של הצדיק הוא נשמה הצדיק

גם הארכמ"ר מפאריגרא זכהו יגון עליינו אמן, מביא שהchein להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמה הצדיק.

מקור המאמר בזוהר פרשת נשא דף קכט ע"א-ב
מעלות וסגולות התשובה

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אולי מאושׁא ללוֹד, אמר רבי יהודה (יצחק) נימא מילין דאוריתא ונוייל.

פתח רבי יהודה (ס"א יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בר וגו. מה כתיב בתיריה, בעל הבור ישלים וגו. ומה על דא כה, מאן דגרים לאבאasha עלמא בחובוי על אהת בפה ובפה. אלא תוהנה דאף על גב דאבאиш עלמא, אמאי אית ליה תשובה, כמה דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטא苍ם והשיב.

אלא ודאי דא מהניא להו, בגין דעבד תשובה, בביבול הוא עבד ליה מפש. דהא מה דפיגים לעילא, אתקין ליה, ובמה בתשובה. דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטא苍ם והשיב, ותשובה אתקין כלל, אתקין לעילא, אתקין לתחא, אתקין לגרמיה, אתקין לכל עלא.

פתח רבי יצחק (ס"א יהודה) אבטיריה ואמר, (דברים ז) בצר לך ומצואך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך, מבאן דתשובה מעילא מבלא, עד לך ישרי

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושׁא ללוֹד. אמר רבי יהודה (יצחק), נאמר דברי תורה ונילא. פתח רבי יהודה (יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בר וגו. מה כתוב אחריו? בעל הבור ישלים וגו. ומה על זה כן - מי שגורם להסירה העולם בחטאינו על אהת בפה ובפה. אלא תמנוג, שאה על גב שמסrica העולם, למה יש לו תשובה, כמו שכתב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטא苍ם והשיב?

אלא ודאי זה מועיל להם משום שעשה תשובה, בביבול הוא עושה אותו מפש. שהרי מה שפוגם למללה - תקון, ובמה? בתשובה, שכתב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטא苍ם והשיב, ותשובה מתקנת הכל, מתקנת למללה - מתקנת למטה, מתקנת עצמו - מתקנת לכל העולם.

פתח רבי יצחק (יהודה) אחריו ואמר, (דברים ז) בצר לך ומצואך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך - מבאן שתשובה מעילא מהכל עד שלא ישירה הדין מתזק כח, מי יעבירו

מה העולם ויסלקו? שהרינו ביוון ששוריה הدين, לא מסתלק עד שנשלם. אחר שנשלם ועשה תשובה, מתקוּן כל העולםות. משמע שבתוב ומוצאך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכותב ושבת עד ה' אליהיך וגוי. כי אל רחומ ה' אליהיך וגוי.

באחרית הימים, מה יש כאן? אלא להכליל הכנסת ישראל, שהיא בגלות ונמצאת בצרותם, ולא עוזבת אותם לעולמים. וכן הקדוש ברוך הוא, אף על גב שמשרה דין בעולם, רוצחה שיחורי ישראל בתשובה להטיב להם בעולם זהה ובעולם הבא, ואין לך מי שעמד בפני התשובה.

בא ראה, אפלו הכנסת ישראל נקרת תשובה. ואם תאמר, (תשובה) עליונה (מעלה) (ואות עליונה) מכל מקום לא נמצאת - אלא זו נקרת תשובה, כשהזירرحمים למולתה, והיא חזרת על כל אותם אוכלוסים ומיניקותם. ותשובה מעלה - כשהנשאר הנפש אליה ולוקחת אותה בזמן שהוא בתשובה, אז הכל מתקוּן למעלה ולמטה, ומתקוּן הוא וכל העולם.

דינה בעלים. בדבר דשרי דינה תקופ חיליה מאן עבר ליה מעלים ויסלק ליה. דהא (דף קכ"ב ע"ב) ביוון דשאיי דינה, לא אסתליך עד דישתלים. בתר דשתלים, ובעוד תשובה, אתהין עלמין בלה. משמע, בכתב ומוצאך כל הדברים האלה באחרית הימים, ובכתב ושבת עד י' אליהיך וגוי. כי אל רחום י' אליהיך וגוי.

באחרית הימים, מי איבא הבא. אלא לאכללא בנטה ישראל, דאייה בגולותא, ואשתכח בעאקו דלהו, ולא שבקה לון לעלמיין. ובגין פה קדשא בריך הוא אף על גב דאשרי דינה בעלים, בשי רידרין ישראל בתשובה, לאוטבא להו בהאי עלמן, ובעלמן דאתי, ולית לך מאן דקאים קמי תשובה.

תא חוי, אפילו בנטה ישראל, תשובה אקרי. ואי תימא (תשובה) עלאה (ס"א מעלה) (נ"א ואת עלאה מכל אחר לא שביה, אלא דא אקרי תשובה, פר אהדר רחמי לךלה, והיא תבת על כל איפון אוכלסין וינקא לון. ותשובה מעלה, פר את מסר נפשא לגביה, וגטיל לה בזמנא דאייה בתשובה, כדיין כלא אתהקן לעילא ותטא, ואתתקן הוא, וכל עלמן.

חַיְבָא חַד בְּעַלְמָא, קְלֻקִילָא דְכֹמֶה אַחֲרֵנוּ בְגִינִיה.
וּוְיַחַיָבָא, וּוְיַשְׁבִיבָה. הָא חַזִי, יוֹנָה, בְגִינִ
דְלָא בְעָא לְמַהְך בְּשַׁלְיחָוֹתָא דְמַאיְרִיה, כַּמָה בְנִי נְשָׂא
הָוּ אַתְאָבִידּו בְגִינִיה בִימָא, עַד דְבָלָהו אַהֲרֹן עַלְזִי,
וְדָאַינוּ לֵיה בְדִינָא בִימָא, וְכַדִין אַשְׁתָוּבוּ בְלָהָן,
וְקוֹדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא חַס עַלְיהָ לְבָתָר, וְשַׁוְּבָבָם כַּמָה
אָוְכְלָסִין בְעַלְמָא. אִימְתַי. כְּדֵא אַהֲרֹן לְמַאיְרִיה מַגְוָ
עֲקִתִיה. הָרָא הִיא דְכַפְתִיב, (וינה ב) קְרָאתִי מַצָּרָה לֵי אֶל
יְיַי וַיַּעֲנַנִי. וּכְתִיב, (תהלים קי"ח) מִן הַמִּצְרָיִם קְרָאתִי יְיַי עֲנַנִי
וּכְתִוב (תהלים קי"ח) מִן הַמִּצְרָיִם קְרָאתִי יְיַי עֲנַנִי בְמַרְחָבָה יְיַי וַגּוֹ.

בְמַרְחָבָה יְיַי וַגּוֹ.

רְשָׁע אֶחָד בְּעוֹלָם - בְגַלְלוֹ יִשְׁ
קְלֻקָּול לְכָמָה אַחֲרִים. אָוי
לְרַשְׁע, אָוי לְשִׁכְנוֹי בא רַאַת,
יוֹנָה, מְשׁוּם שְׁלָא רַצָּה לְלַכְתָּ
בְשַׁלְיחָות רַבּוֹןָ, כַּמָה אַנְשִׁים
הָיו אָוְדִים בְגַלְלוֹ בִּים, עַד
שְׁכָלָם חָזְרוּ עַלְיוֹ וְדָנוּ אֹתוֹ
בְדִין בִּים, וְאֹנוּ נִצְלָוּ כָלָם, וְאַחֲר
כֶּךְ הַקְדוֹשָׁ בָרוּךְ הוּא רַחֲם
עַלְיוֹ, וְהַצִּיל כַּמָה אַוְכְלָסִים
בְעוֹלָם. מַתִּי? כַשְׁחוֹר לַרְבּוֹנוֹ
מִתּוֹךְ צָרָתוֹ. זֶה שְׁכַתּוֹב (וינה ב)
קְרָאתִי מַצָּרָה לֵי אֶל הֵי וַיַּעֲנַנִי.
וּכְתִוב (תהלים קי"ח) מִן הַמִּצְרָיִם קְרָאתִי יְיַי עֲנַנִי בְמַרְחָבָה יְיַי וַגּוֹ.

ספר אור הוזר (עמוד 384)

ג) אֲשֶׁר הַזָּכָה לְתַנְעָמָת לְצִדְקָה נֹרָא בְזָאת לְהַדְפִים סְפִירִים קְדוֹשִׁים לְשֶׁם שְׁמִים
אֲשֶׁר הַזָּכָה לְתַנְעָמָת לְצִדְקָה נֹרָא בְזָאת לְהַדְפִים סְפִירִים קְדוֹשִׁים לְשֶׁם שְׁמִים, כִי עַל יְדֵי כָל
הַאֲדֻקּוֹת שְׁנָוֹתָנִין, וּוּכְיַיְלָא לְקַח הַגְּפָשָׁת וְלְהַמְשִׁיךְ תּוֹרָה בְחִנּוּת אָוּרִיתָא דְעַתִּיקָא סְתִימָה, מִכֶּל שְׁבָן
בְשְׁנָוֹתָנִין צִדְקָה בְשִׁבְיל וְהַבָּעֵצָמוּ בְדֵי לְהַדְפִים סְפִירִים קְדוֹשִׁים, שְׁהַדְפָתָ סְפִירִים אַלְוָה בְעַצְמָוּ הַם
בְחִנּוּת לְקַיְמָת הַגְּפָשָׁת, שְׁהַמִּשְׁבַת הַתּוֹרָה, שְׁבוֹדָא אֲשֶׁר חַלְקוּ שְׁזָבָה לְזִבְוָת אֶת
הַרְבִים לְהַאֲיר חַדּוֹשִׁי תּוֹרָה הַקְדוֹשִׁים לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי וְהַזָּכָה שְׁלָמָה, שְׁעַל יְדֵי וְהַ
נְמַשֵּׁךְ שְׁפָעָ טוֹבָה וּבְרָכָה וְכָל טוֹב לְבִתְיַה יִשְׂרָאֵל. (ספר לְקַוְטִי הַלְכּוֹת קְדוֹשִׁין הַלְכָה ג, אֹות כב)

ד) הַמִּזְבֵּחַ אֶת הַרְבִים בְצִדְקָתוֹ בְסְפִירִים חֲדָשִׁים קְדוֹשִׁים שְׁהַמִּזְבֵּחַ בְחִנּוּת קִיּוּם הַתּוֹרָה, בְּוֹדֵאי אֵין

קְזַלְשָׁרָו וּצְדָקָתוֹ עֲוֹמְדָת לְעַד, אֲשֶׁר לוּ

אוֹהֵב בְסִיף לֹא יְשַׁבַּע בְסִיף וּמַי אוֹהֵב בְהַרְמֹן לֹא תְבִיאָה (קְדָלָת ה), דְרַשְׁוּ רְבּוֹתִינוּ וּכְרוֹנָם לְבָרְכָה,
וּמַוְּבָא בְפְרוֹשָׁ רְשָׁ"י: שְׁאַפְלָוּ מַי שְׁאוֹהֵב מִצּוֹת לֹא יְשַׁבַּע וּכוּ, כִי אִם כַּשִּׁישָׁ בְּהָם מִצּוֹה שְׁתַתְקִים לְעַד
בְגַנּוֹן בְתִיבָת סְפִר תּוֹרָה וּבְגַנּוֹן בֵית הַמִּקְדָשׁ וּכְיַי מִכֶּל שְׁבָן כַּשְׁפּוֹעַל בְצִדְקָתוֹ לְזִכְוָת אֶת הַרְבִים בְסְפִירִים
חֲדָשִׁים קְדוֹשִׁים שְׁהַמִּזְבֵּחַ בְחִנּוּת קִיּוּם הַתּוֹרָה לְכָל אֶחָד, בְּוֹדֵאי אֵין קְזַלְשָׁרָו וּצְדָקָתוֹ עֲוֹמְדָת לְעַד, כִי

בְכָל פָעָם בְכָל דָוָרוֹת הַבָּאִים מִזְבֵּחַ אֶת יִשְׁאָל שְׁתַתְקִים הַתּוֹרָה עַל יְדֵי אֲשֶׁר לוּ
וְיה (תְּהִלִים קו) אֲשֶׁר שְׁוֹמְרִי מִשְׁפָט שְׁהָוָא הַתּוֹרָה שְׁשָׂוָרָה שְׁלָא תַשְׁתַבְחָה עַל יְדֵי שְׁמַזְבָּחָה אֶת הַרְבִים
בְסְפִירִים קְדוֹשִׁים. וְזַהוּ (שם) עֲוֹשֵׁי צִדְקָה בְכָל עַת עֲוֹשֵׁה צִדְקָה, כִי לְזִמְדִים בְסְפִירִים
שְׁמַמְנִיסִין קִיּוּם הַתּוֹרָה בְעוֹלָם וּכוּ.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויקלח דף רה ע"א-ב
גודל הארת יום השבת

יום השבת שמחה היא לפל,
והכל נשמר למעלה ולמטה.
והאור (ויהקדה) התחתון מאיר
לעלות למעלה בימי של
שביעים העתרות שהן
החלקים היתרים, והזקן של
כל הזקנים מתעורר.

או כשעולה הארץ, העם
הקדוש מקודמים לבית
הכנסת בלבוש כבוד
בשמחה, מתעתרים בעטרה
קדושה של מעלה באotta
רוח שעומדת עליהם למטה,
משבחים בשירות
ותשבחות, והתשבחות
עלות למעלה, וכל
העלונים והתתוננים
בשמחה, וכולם מתעתרים
כאחד. פותחים העליונים
ואומרים: אשריכם העם
הקדוש הארץ, שרבונכם
התעטר עליכם, וכל החילות
הקדושים מתעתרים
בשבילכם.

יומא דשבתא, חדוה איה לכל, וכל אתגנטר
לעילא ותטא. ונראה (נ"א ויהקדה) תטא
נראה לסלקה לעילא, בשפירו דעתין שבעין
חולקין יתר, סבאה דכל סבין אתער.

כדין כר סליק נהרא, עמא קדישא מקדמי לבי
כגשׁתא בלבוש יקר בהדרה, מתעטרן
בעטרא קדישא דלעילא, בההוא רוחא דקיימה
עליהו לתטא, משבחו בשירין ותוישבחו, וסלקיין
תשבחו לעילא, ועלאין ותטאין כלו בחרה,
ומתעטרן כלו בחרא. פרחי עלאי ואמרי, זפאיין
אתון עמא קדישא בארכא, דמאייכון אתעטר
עליכו, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכו.

האי יומא, יומא דנסמטין איה, ולא יומא
דנופא, בגין דשלטנו דצורא דנסמטין
איה, וקיימן עלאין ותטאין כלו בזונגא (דף ר"ה ע"ב)
חרא, בעטרא דרוחא יתרא עלאה קדישא.

היום הזה הוא יום הנשומות, ולא יום הגאות, מושום ששפטונות הוגא, וכל
העלונים והתתוננים עומדים בזוג אחד, בעטרה של רוח יתרה עלונה קדושה.

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף ח' ע"ב

בַּיּוֹם דְּשִׁבְתָּא, בְּסֻעֻדָּתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נה) **או תְּתַעֲגֵג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדַאי. דְּהַהִיא שְׁעַתָּא אַתְּגַלְיָא עַתִּיקָא קְדִישָׁא, וּכְלָהו עַלְמִין בְּחִדּוֹתָא, וּשְׁלִימָיו וְחִדּוֹתָא דְּעַתִּיקָא עַבְדִּין, וְסֻעֻדָּתָא דִילִיה הָוָא וְדַאי.**

בְּסֻעֻדָּתָא תְּלִיתָה דְּשִׁבְתָּא, כְּתִיב וְהַאֲכַלְתִּיךְ נָחֶלֶת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻדָּתָא דְזַעַיר אָפִין, דְהַיִוְ בְּשִׁלְיָמֹותָא. וּכְלָהו שִׁירָא יוֹמִין, מְהַהִיא שְׁלִימָיו מִתְּבָרְכוּן. וּבְעֵי בָּר נְשׁ לְמַחְדִּי בְּסֻעֻדָּתָה, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעֻדָּתִי, דְאִינּוֹن סֻעֻדָּתִי מִהִימָנֹתָא שְׁלִימָתָא, דִזְרָעָא קְדִישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, דַי מִהִימָנֹתָא עַלְאָה, דָהָא דִילְהֹן הָיָא, וְלֹא דַעֲמִין עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִינִי כֵּךְ אָמֵר, (שמות לא) בְּגִינִי וּבִין בְּגִינִי יִשְׂרָאֵל.

תָא חַי, בְּסֻעֻדָתִי אַלְין, אַשְׁתָמֹדָעָן יִשְׂרָאֵל, דְאִינּוֹن בְּגִינִי מַלְפָא. דְאִינּוֹנַ מַהִיכְלָא דַמְלָפָא, דְאִינּוֹנַ בְּגִינִי מִהִימָנֹתָא, וּמְאָן דְפָגִים חַד סֻעֻדָתָא מַנְיָהוּ, אַחֲיוּ פְגִימָתָא לְעַילָא,

אֶחָת מֵהֶם, מְרָאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמְרָאָה אֶת עַצְמוֹ שַׁאֲינּוּ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִyon, שַׁאֲינּוּ מַבְנֵי

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָה, בְּסֻעֻדָה הַשְׁנִיה כְּתִובָה אוֹ תְּתַעֲגֵג עַל הָ. עַל הָ וְדַאי. שָׁאוֹתָה שְׁעוֹה נְגַלָה הַעֲתִיק הַקָדוֹשׁ, וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְשִׁמְחָה, וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדָה שֶׁל הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׁים, וּזְהָהִי סֻעֻדָתוֹ וְדַאי.

בְּסֻעֻדָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל שְׁבָת כְּתִוב וְהַאֲכַלְתִּיךְ נָחֶלֶת יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻּעֻדָה שֶׁל זַעַיר אָנְפִין שַׁהוּא בְשִׁלְמוֹת. וְכָל שְׁשָׁת הַיָּמִים מִאָתָה שְׁלִimoת מִתְּבָרְכִים. וְצִרְיךְ אָדָם לְשָׁמַח בְּסֻעֻדָתוֹ וְלַהֲשִׁlimים הַסֻּעֻdot הַלְלוּוֹ שְׁהַן סֻעֻdot הַאֲמֹנוֹה הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹש שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שַׁהֲאָמֹנוֹה הַעֲלִyonה הִיא שְׁלָהָם וְלֹא שֶׁל עַמִּים עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּמְשׁוּם כֵּה אָמֵר, (שמות לא) בְּגִינִי וּבִין בְּגִינִי יִשְׂרָאֵל.

בָא וּרְאָה, בְּסֻעֻdot הַלְלוּוֹ נֹזְעִים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם מַהִיכְל הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הַאֲמֹנוֹה, וּמַי שְׁפּוֹגָם סֻעֻדָה אֶחָת מֵהֶם, מְרָאָה פָגָם לְמַעַלָה,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונוחנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והחגים ציריך אדם לשמה ולשמה את העניים, ואם הוא שמה לבודו ולא נוthen לעניים - ענסו רב, שחרי לבודו שמה, ולא נוthen שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נוthen לאחר - לא נוחנים עליו ענש כבשאר הימים והחגים, שכתוב פֶרְשׁ חגייכם. אמר פֶרְשׁ חגייכם, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה שבת לא אמר.

ומশום כך כתוב בגין ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נוחנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עלינה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גָּרְמִיה דָּלוֹ מַבְנֵי מַלְכָא עַלְאָה הוּא, דָּלוֹ מַבְנֵי הַיכָּלָא דַמְלָכָא הוּא דָלוֹ מַזְרָעָא קָדִישָׁא דִיּוֹרְאָל הוּא. ויהבין עלייה חומרא רתלה מלין, דינא רגיהם וגוי.

וთא חוי, בבלחו שאר זמינו ותגין, בשי בר נש לחדוי, ולמחדרי למסבני. ואילו הוא חדוי בלחוודי חדוי, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא (מלacci ב) זוריתי פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואילו איהו בשפתה חדוי, אף על גב דלא יהיב לאחר, לא יהבין עלייה עונשא, כשאר זמינו ותגין, כתיב פֶרְשׁ חגייכם. פֶרְשׁ חגייכם קאמער, ולא פֶרְשׁ שבתכם. כתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמער.

ובגינוי כך כתיב, בגין ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתקה בשפתה, יהבין ליה לרבר נש נשמתא אחר, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, בדיגמא דעלמא דאתני. ובגינוי כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקידשא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. כי תצא יום שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא. ווי ליה לבר נש,
دلוא אשלים חדותא דמלכא קדישא. ומאן
חדותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא.
סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו
חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל טרו.

תאנא, בהדין יומא מטעטרן אבהו, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימני. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתכפיין, ולא מטערין בעלמא.
בhedin יומא אויריתא מטעטרא בעטرين שלימים.
בזה כל הדינים נכפים ולא מטעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודאי כי הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המלך הקדוש. ומהי
שמחתו? אילו שלש הסעודות
של האמונה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מטעטרים
האבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הזמנים והזמנים. ביום זהה
רשעיה הגיהם נחים. ביום
זה כל הדינים נכפים ולא מטעטרת בעטרות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמוד 386)

- פרק כה -

תקון לנאה האמתית מטעם הרבעים הנගונים מארי הארץ קדישא בשתת תרפ"א לפ"ק

א) תקון לנאה האמתית מטעם הרבעים הנגונים מארי הארץ קדישא

ידוע כלל כי ספר הזוהר של התנא האלמי, אוור העולמות העליונים והתחתונים, הנקמר עליו: זה האיש מרעיש הארץ מרינו מלכות, ובגמר אמרו, דיליה אימה ברבי שמעון תלמיד ואי לא לא פילד (مفומות י"ז) הוא עטרת ראננו והפארתנו, תרשב"י זכותו ינו עליינו אמן, אשר תורתו בזקעת אלפי אלפי ורבבי רכבות עולמות, וועברת בין שופטים ואופנים וחשמלים ותויות הקודש, מקום נתני אש אוכלה אש עד קול דמה דקה לפני הקדוש ברוך הוא, ושם בה ובונה בה עולמות חדרשים ומרחם על עולם.

פוק חי מה שכתב הגאון חיד"א זכרונו לחיי העולם הבא:

ב) למود הזוהר מרים על כל למוד אפלו דלא ידע מא קאמר.

והרב "כפא מלך" (פרש על תקון מ"נ) אמר:

ג) למוד הזוהר בנירסא בונה עולמות עליונים.

עוד אמר אליו זכרונו לברכה לרבי שמעון:

ד) בהאי ספר הזוהר יתפרקון מן גלויה בדורא בתראת.

עוד בדף קכ"ה: לשון משה רבינו לרבי שמעון. והמשכילים יחוירו בזוהר הרקיע בהאי חיבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר באילו לא צרייך נסיוון – רצה לומר: